

Полісся

Олег Ольжич

I

Тісно увечері. Душать прокурені стіни.
Вийшов. Розглянувся. Снігу по пояс.
Сонце кривавиться в пущі. Ворушаться тіні.
Тепло. А голос — як оливо, голос.

Десь він іде, Коляда, десь ступає широко.
Прийде — і вкриють галявини радісні вруна,
Стане — і знов над борами, знов, як щороку,
Гуси напнуть у блакиті незлічені струни.

II

На осяяних схилах сон-зілля уже голубіє.
Вигинається небо над шумом соснових корон.
Ці бори золоті і ці шуми, що скліплюють вії,
Ці замріяні люди, що слова не чули: закон!

Ту земля тільки пестить, п'янить, вагітніє і родить.
Кожну гілочку млостю налив охмелілий тетрюк.
А далеко-далеко проходять тривожні народи,
І стрічається бурею зброя у тисячах рук.

Мое тіло струнке, мов посріблений гін осокуру,
Рівно дихають груди, і кров тяжкоплинна, як мед, —
Доки кинуть і нас у степи, у мінливі простори
Спрага моря, брокатів і збуджений порив вперед.